

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3353/2024
29.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Поповић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Стандард“ Бачка Паланка, чији је пуномоћник Милош Срећковић, адвокат из ..., и ЈКП „Комуналпројект“ Бачка Паланка, чији је пуномоћник Велимир Бјелановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 871/23 од 12.10.2023. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 871/23 од 12.10.2023. године, тако што **СЕ ОДБИЈАЈУ**, као неосноване, жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П 394/19 од 15.12.2022. године и одбија захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове ревизијског поступка од 222.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 394/19 од 15.12.2022. године, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде штету проузроковану на његовим објектима у Бачкој Паланци у улици ... број .. у 2018. и 2019. години, која је настала сливањем атмосферских вода под његове објекте, у укупном износу од 1.700.853,40 динара са законском затезном каматом од 22.02.2022. године до исплате, као и да му солидарно на име трошкова парничног поступка исплате 225.650,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 871/23 од 12.10.2023. године, жалбе тужених су делимично усвојене, делимично одбијене па је пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П 394/19 од 15.12.2022. године преиначена тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно накнаде штету преко износа од 850.426,70 динара па до 1.700.853,40 динара са законском затезном каматом од 22.02.2022. године до исплате, као и захтев за исплату законске затезне камате на

досуђени износ накнаде штете за период од 22.02.2022. године до 15.12.2022. године, те се обавеза тужени да тужиоцу солидарно исплате накнаду трошкова поступка снижава на износ од 193.108,54 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а потврђује у преосталом делу, те се обавезује тужилац да туженом ЈП „Стандард“ Бачка Паланка накнади трошкове жалбеног поступка од 49.054,27 динара, а туженом ЈКП „Комуналпројект“ Бачка Паланка у износу од 86.858,54 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) па је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је сувласник са $\frac{1}{2}$ удела непокретности у Бачкој Паланци, у ул. ... број .. . Споразумом закљученим 13.05.2013.године између ББ и АА, овде тужиоца, исти су утврдили начин уређења и коришћења непокретности уписане у л.н. број .. к.о. Бачка Паланка тј. непокретности на којима је услед поплава настала штета, а које су стекли за време трајања брака заједничким радом и средствима, тако што су одредили да непокретност користи и њима управља тужилац. Споразумом су уговорили да ће свако од њих на непокретности која му је припала убудуће у целини сносити све режијске трошкове, порез на имовину, трошкове одржавања непокретности, како оних који настану редовном употребом, тако и ванредних трошкова и оштећења, те у случају да дође до штете од стране трећих лица исту наплатити без прибављања претходне сагласности другог уговарача. Током 2006. године у наведеној улици су извођени радови на партерном уређењу. Инвеститор радова је била Општина Бачка Паланка а наручилац је био ЈП „Дирекција за изградњу Општине Бачка Паланка“, сада ЈП „Стандард“ Бачка Паланка. У оквиру самог уређења, извршена је изградња зацевљења атмосферске канализације којом је замењена постојећа мрежа која је била у виду отворених земљаних канала. Након извршених радова улични тротоар испред куће тужиоца је изведен са новом пресвлаком, тако да је ката у односу на ранију кату тротоара постала знатно виша у односу на плато дворишта тужиоца, те се услед великих киша вода сливала у тужиочево двориште, а једним делом у улични шахт на крају стазе, који није прикључен на уличну канализациону мрежу тако да не одводи воду. Долазило је више пута до плављења у дворишту тужиоца, а узроци плављења су неодговарајући избор пречника цеви, неадекватно одржавање система, оштећења настала током експлоатације, тј. оштећења цеви у земљи, неравномерног слегања током времена приликом којих су настали тзв. „контра падови“. До првих поплава је дошло 2006. године, након којих је тужилац санирао насталу штету. Међутим, услед јаких падавина и немогућности отицања вода кроз градску канализацију дошло је до плављења дворишта и објеката тужиоца у јуну и августу 2018. године и два пута у току 2019. године. Укупна цена радова потребних за санацију штете настале у 2018. и 2019. години износи 1.700.853,45 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца налазећи да је штета на објектима настала услед поплава узрокована неадекватним стањем канализационе мреже и као последица партерног уређења дела улице у ком се налази кућа тужиоца, закључивши да су тужени одговорни за материјалну штету коју је тужилац претрпео у виду штете на објектима проузроковане плављењем, те да истом сходно одредби члана 43. Закона о основама својинско-правних односа и члана 426. ЗОО припада право на целокупни износ штете, при чему је без утицаја чињеница да тужилац сувласник $\frac{1}{2}$ дела непокретности.

Другостепени суд је оценио да су тужени одговорни за штету коју је тужилац претрпео, међутим, како је тужилац сувласник са $\frac{1}{2}$ удела непокретности на којој је проузрокована штета то по оцени овог суда исти нема право на исплату целог износа штете, с обзиром да се у конкретном случају ради о праву на накнаду материјалне штете у смислу члана 154., 155. и 185. ЗОО, због чега је делимично преиначио првостепену пресуду и тужиоцу досудио половину износа од укупног износа штете сразмерно његовом сувласничком уделу. По оцени тог суда, у питању је спор облигационе правне природе па сваки сувласник може захтевати само онај део штете који је проузрокован на његовом сувласничком уделу. Околност да је тужилац са својом супругом закључио споразум којим регулишу начин уређења и коришћења непокретности није од утицаја.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је преиначењем првостепене пресуде погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 43. Закона о основама својинскоправних односа („Службени гласник РС“, бр. 115/05) прописано је да сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целу ствар, а сувласник има право и на тужбу за заштиту свог права на делу ствари.

Одредбом члана 426. став 1. Закона о облигационим односима је прописано да сваки солидарни поверилац има право захтевати од дужника испуњење целе обавезе, али кад један од њих буде намирен, обавеза престаје и према осталим повериоцима. Ставом 2. истог члана дужник може испунити обавезу повериоцу кога сам изабере, све док неки поверилац не затражи испуњење.

По оцени Врховног суда, телеолошким тумачењем члана 43. ЗОСПО тј. тумачењем према циљу и сврси правног правила, долази се до закључка да закон заснива поверилачку солидарност када постоје посебне околности тј. када се досуђивањем накнаде сувласнику сразмерно његовом сувласничком уделу не постиже сврха заштите права власништва, а која је код власничке тужбе потенцирана овлашћењем из поменуто одредбе према којој сваки сувласник може тражити тужбом заштиту права власништва на целу ствар када своје сувласничко право не може заштитити. Такве околности постоје када је сувласник који подноси тужбу за накнаду штете проузроковане на целој ствари, дугогодишњи једини држалац, односно једини у поседу те непокретности макар и без изричитог споразума другог сувласника. У конкретном случају тужилац и његова супруга су закључили споразум којим су предвидели начин уређења и коришћења непокретности, а према ком споразуму предметну непокретности једино користи и њоме управља тужилац. Када и не би било споразума, у таквој ситуацији се мора претпоставити да други сувласник својом

пасивношћу прећутно препушта управљање на заједничкој ствари сувласнику поседнику и да стога у случају оштећења ствари, својом неактивношћу прихвата да ствар пропадне или да претрпи губитке, па је и у таквој ситуацији свакако у њиховом заједничком интересу да макар један од сувласника тужбом оствари право на накнаду целе штете.

Истицањем таквог тужбеног захтева једног од сувласника, ствара се између њега и другог сувласника ситуација солидарних поверилаца предвиђена одредбом члана 426. ЗОО, која се има применити у конкретном случају, што значи да испуњењем обавезе накнаде штете тужиоцу, престаје обавеза тужених као дужника и према другом сувласнику који своје потраживање након тога може остварити само према тужиоцу. У конкретном случају тужилац јесте сувласник са $\frac{1}{2}$ удела на предметној непокретности али је према закљученом споразуму једини који користи и управља предметном непокретности, те му припада право на накнаду целокупног износа штете, с обзиром да је целокупни износ накнаде штете и потребан да би се иста отклонила. Стога, правилан је закључак првостепеног суда да су тужени дужни да солидарно тужиоцу исплате целокупан износ штете.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилац је успео у ревизијском поступку па му припада право на накнаду трошкова тог поступка, који обухвата трошкове на име ангажовања пуномоћника, адвоката за састав ревизије у износу од 33.750,00 динара, применом важеће Адвокатске тарифе и на име судских такси на ревизију 75.600,00 динара и одлуку по ревизији 113.400,00 динара, применом важеће Таксене тарифе, укупно 222.750,00 динара.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 165. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**